

[Anne Grete Holmsgård]

udlægning, men de tilladelser blev faktisk trukket tilbage i efteråret 1983.

Og så vil jeg gerne sige til hr. Sønderby, at nu må han altså skille tingene fra hinanden. Den ene undersøgelse – havmiljøundersøgelsen – handler om eventuelle skadevirkninger af de stoffer, der ligger på havbunden, og hvoraf vi ved at en række er kræftfremkaldende. Det andet handler om, at fiskerne får gasammunition op i deres net, og at dumpe den gasammunition igen er altså forbudt ifølge Londonkonventionen. Jeg vil give hr. Sønderby et eksemplar, så han kan læse den igennem, og bagefter kan han låne den. Det er selvfølgelig det forbud, vi vil have håndhævet.

(Kort bemærkning).

Margrete Auken (SF):

Jeg er også noget chokeret over hr. Sønderbys afslappede holdning til Londonkonventionen, som faktisk også dækker Østersøområdet.

Så vil jeg lige sige til hr. Svend Heiselberg, at det, der skete indtil efteråret 1983, var, at fiskerne – og det var i og for sig i mange henseender en ganske forsvarlig praksis i forhold til det, der foregår nu – sejlede ind med gassen stille og roligt, og så blev det kørt ind til Vestermarie på åbne lastvogne. Jeg synes, det var en noget sjusket måde, man omgikkes det på, men der skete ingenting ved det i alle de år. En gang imellem, når man havde en tilstrækkelig stor bunke, sejlede man så ud med det og lagde det øst for Christiansø. Det var det, der foregik, og det var det, man havde miljøstyrelsens godkendelse til. Man kan godt sige, at det var kritisabelt både ud fra den ene og den anden konvention og havmiljøloven, og derfor blev det også stoppet, men det var faktisk, hvad der foregik. De dér smiden-ud-systemer er noget, der først er begyndt nu.

Lone Dybkjær (RV):

Da jeg kiggede på talen på et tidligere tidspunkt i dag, under indtryk af at dagsordenen så nogenlunde var bragt på plads, vurderede jeg, at jeg ville komme til at tale omkring dette tidspunkt, måske en anelse før, og det har jeg afpasset talen en anelse efter.

Jeg vil kun præcisere, at Danmark i tidernes løb har underskrevet og ratificeret en

række konventioner, og de to centrale i denne sag er, som det allerede har været nævnt, Londonkonventionen og Østersøkonventionen. På basis af disse blev lov nr. 130 af 9. april 1980 om beskyttelse af havmiljøet bygget.

Londonkonventionen indeholder et alment forbud mod dumpning, men åbner mulighed for visse dumpninger, såsom nøddumpninger. Østersøkonventionen indeholder et totalt forbud, men åbner også mulighed for nøddumpninger. Det er sådan set udgangspunktet for denne diskussion overhovedet, at vi faktisk har underskrevet, ratificeret og vedtaget love, hvorefter vi ikke accepterer dumpning.

Så er der spørgsmålet om nøddumpninger. Der kan naturligvis være tale om, at et skib kommer i nød, og derudover er der tale om fortidens synder, som i høj grad er det, vi diskuterer her i dag. Men der er altså tale om nøddumpninger og ikke om generelle dumpninger i det hele taget, og hvis ikke vi havde villet tage konsekvensen, skulle vi have ladet være med at underskrive disse konventioner.

Så kan man så spørge sig selv, om det i forbindelse med disse nøddumpninger er farligere, at vi tager tingene ind på land, end at vi sætter dem tilbage, og man må naturligvis overveje, om der virkelig er tale om nøddumpning i det enkelte tilfælde. Det er, også på basis af det resposum, vi har fået af justitsministeriet, en konkret vurdering. Der er ikke tale om, at man rutinemæssigt skal smide tingene tilbage.

Så bliver Bornholms befolkning draget ind, og de, der står som dagsordensforslagsstillere bliver nærmest vurderet, som om de ikke vil tage hensyn til den bornholmske befolkning, men kun til miljøet – hvor fiskerne er i denne sammenhæng, fremgår ikke helt klart – og det passer naturligvis ikke, men hele sagen er, hvad bl.a. hr. Sønderby ikke vil acceptere, blevet utrolig forkludret tidsmæssigt. Der skulle naturligvis på et langt, langt tidligere tidspunkt have været taget højde for disse situationer, og i virkeligheden er vi kommet i en slags nødsituation ved, at man ikke i tide har gjort op, hvad man ville, i det øjeblik gassen begyndte at blive fisket op. Det er jo ikke nogen ny sag, og man kunne have begyndt at tage fat på den for lang tid siden.